

МИЛЕ МАРКОВСКИ
ПЪРВА МАНДАРИНСКА
ПРИКАЗКА
БОЯДИСАНИЯТ СНЯГ

chitanka.info

Заваля проливен дъжд. Толкова много капки паднаха по земята, че тя заприлича на море, избродирано от капки. Само една се отдели от дъжда и реши, че не трябва да слезе на земята. Въобще тая капка беше по-различна от другите: голяма като око на тигър, всичко я интересуваше и си беше малко своеглава.

Полетя из въздуха, гледаше нагоре-надолу, но нищо не можеше да види: очилата ѝ бяха изпотени. Затова капна на едно дърво. Избърса си очилата и за малко не се строполи на земята. Не загуби равновесие, но за пръв път виждаше истински мандарин. Мандаринът със ситни крачки се движеше, размахвайки малко ветрило.

После се появи още един, и той за някъде много бързаше. И след него изтича още един.

И още един.

Наредиха се от двете страни на пътечката и все по-бързо размахваха шарените ветрила.

Дъждовната капка с любопитство наблюдаваше. Огледа се и забеляза, че дърветата бяха черни, а пътечките бели.

Когато направи това откритие, тя видя как от далечината се появи един друг мандарин, също с един кичур на главата, но с по-разкошна одежда от другите и с малко по-бавна походка.

Мандарините почтително се кланяха, а Големия мандарин не им обръщаше никакво внимание.

Но ето, че неговият поглед видя лист, които не бе съвсем черен. Ядоса се, ала това не се отразяваше на лицето му, и то остана неподвижно, спокойно и красиво, с мъртва хубост.

Обърна се към треперещите мандарини:

— Кой е боядисвал градината?

Неговият глас не издаваше никакви вълнения, челото му не се набръчкваше. Казаха му името на бояджията.

Не го разпита. Не се вслуша в обясненията му.

— Не съм виновен — рече бояджията, — самият лист не желаше да приеме черната боя!...

Големия мандарин вдигна ръка.

— Присъдата е справедлива — каза съветникът.

Мандаринът нареди да се повикат всички бояджии от страната и те започнаха да боядисват непокорния лист. Положиха най-силните черни цветове, ала листът все си оставаше зелен.

Тогава самият мандарин взе четката, но листът отново не се подчини.

Господарят не даваше вид, че се сърди и че се вълнува. Размишляваше, но и това не личеше по лицето му, което продължаваше да е бледо и красиво.

Откъснаха листа и всички си отдъгнаха.

Но на следващия ден на негово място имаше друг зелен лист. Сякаш се надсмиваше, гледайки суетнята на мандарините, които с нарастващ страх очакваха събуждането на Големия мандарин.

Слънцето изгря, зеленият лист запя, черните листа излъчваха тъмна светлина.

Господарят повика съветниците си. Мълчеше, докато те говореха.

Решиха да се боядиса в зелено цялото дърво. Бояджиите го измиха, листата отвориха очи, запя славейче.

Непокорният лист придоби тъмножълт цвят и пак се различаваше от другите.

Конници бяха разпратени из страната, за да намерят най-мъдрият човек.

Откриха го. Не беше стар, но не беше и млад. Не бе висок, но не бе и нисък. Не беше красив, но не беше и грозен.

— Наредете да останем сами! — помоли той.

Дълго говориха Големия мандарин и мъдрият човек. Малките мандарини, останали отвън, чакаха под черните дървета. Трепереха от студ и мърмореха:

— Щастливи сме с толкова умен господар!

— Щастливи сме!...

Тъмножълтият лист склопи очи, издъгна. Неговият дъх с мирис на нежно цвете стопли премръзналата свита. Тогава за миг си спомниха, че миналата зима Големия мандарин заповяда снегът да се боядиса в черно.

Разтичаха се поданиците да хващат снежинките. Потапаха ги в черен котел. Други ловяха сняг над планините. Боядисаха го и той се стелеше по земята.

— Колко умен е нашият господар! — казаха кичурите.

Колко е умен нашият господар!

След това с възторг се прие нареждането:

да се боядиса дъждът.

Вдигнаха високи къпални. Там водните капки се преобличаха и слизаха на земята като дребни, лъскави мушици.

Големия мандарин се разхождаше и си мислеше:

„Какви добри души! Моите мисли са техни — техните са мои! Да! Да!... Всичко трябва да бъде в черно. Този цвят е така тържествен, така мил и прекрасен!“

И лицето на Големия мандарин ставаше по-бледо и по-красиво. Веждите му не се свиваха, защото мандаринът нямаше вежди.

Но се появи онзи зелен, безумен лист...

Големия мандарин повика мъдреца. Дълго говориха сами. Мъдрецът си отиде и остави на господаря специален безцветен прах. Достатъчно беше да се сложи от него в носа и всички мисли на хората щяха да му бъдат известни. Мандаринът благодари на мъдрия човек, сложи праха в носа си и чу:

— Мандаринът направо е полудял — казваха хората, — къде се е чуло и видяло дърветата да се боядисват?

— Боядисвахме дъжда, снега, сега дърветата... Ами ако му хрумне да сменим цвета на въздуха?

— Не се е сетил да боядисаме небето...

Мандаринът внимателно слушаше и щеше да се усмихва от злоба, ако умееше да се смее.

Един ден нареди да се построи скеле към небето.

— Колко е смел! — казваха малките мандарини.

— Ще стигнем небето! — допълваха.

— Ще стигнем небето! — повтаряха и скелето пълзеше към висините. Големия мандарин от време на време наглеждаше работата и се затваряше в тъмните си покои.

— Луд е! — казваха хората.

Красивият господар, както обикновено по здрач, се разхождаше по белите улици. Мандарините се кланяха, таейки в себе си:

— Докога ще бъде така?

Големия мандарин чу всичко и продължи пътя си. Не му се вярваше, че нещо лошо може да се случи.

На сутринта не закуси. Не дойде и на обяд. Мандарините шептяха:

— Сигурно мисли!...

— Ще измисли големи, умни неща!...

— Тихо! Тихо!

Той не слезе и за вечеря. И на другия ден не напусна стаята си.

Понесе се мълва:

— Решава дали да боядиса и слънцето!

Хората рекоха:

— Глупак над глупаците!

Когато не го видяха и на третия ден, мандарините почукаха на вратата му. Намериха господаря си бездиханен.

Никой със сигурност не можеше да каже дали господарят е починал сам или някой му е помогнал.

Свитата се разплака и веднага бе коронясан нов мандарин.

Хората взеха да работят по нивите. Дъждът си валеше, както винаги си е валял. Изми дърветата и листата станаха зелени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.